

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 4 2019, nummers 95 – 125 dinsdag 29 januari 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	5
Handhaving	6
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
Wet beheer rijkswaterstaatswerken.....	9
Ambtenarenrecht.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Bijstand	12
Bestuursrecht overig.....	13
Belastingdienst-Toeslagen.....	13
Evenementenvergunning	14
Huisvesting	14
Wegenverkeerswet	15
Wet bescherming persoonsgegevens	15
Wet openbaarheid van bestuur	16
Subsidie	17
Vreemdelingenrecht.....	17
Asiel.....	17
Richtlijnen en verordeningen.....	21
Procesrecht	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 95

MK ABRS, 23-01-2019, 201706610/1/A1

minister van Infrastructuur en Milieu, appelland.

Awb 1:2 lid 1, 1:3 lid 1

Wet beheer rijkswaterstaatswerken (hierna: Wbr) 2, 3

BELANGHEBBENDE. Vergunning als bedoeld in de Wbr voor het realiseren van aanvullende voorzieningen bij een energielaadpunt voor motorvoertuigen op een verzorgingsplaats aan rijksweg A2.

Een aanvrager om een vergunning wordt in beginsel verondersteld belanghebbende te zijn bij een beslissing op zijn verzoek tenzij aannemelijk is dat een bouwplan niet kan worden verwezenlijkt of dat een houtopstand niet kan worden geveld. Het verzoek om vergunning is dan geen aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 15-08-2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:2710](#)) en 19-09-2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3048](#)). I.c. strekken de gevraagde vergunningen van Fastned tot het plaatsen van aanvullende voorzieningen op gronden die in eigendom zijn van de Staat. De Staat zal voor het realiseren van de voorzieningen geen privaatrechtelijke toestemming verlenen. Fastned heeft, onder verwijzing naar het arrest van de HR van 5 juni 2009, [ECLI:NL:HR:2009:BH7845](#), gesteld dat de Staat privaatrechtelijke toestemming niet zonder meer kan weigeren. Zij heeft een civiele procedure gestart teneinde toestemming te krijgen om aanvullende voorzieningen bij haar energielaadpunten aan te bieden. Gelet op hetgeen Fastned heeft aangevoerd is de uitkomst van deze procedure ongewis. Onder deze omstandigheden kan niet op voorhand worden gezegd dat de gevraagde voorzieningen niet kunnen worden gerealiseerd. Er bestaat daarom geen grond voor het oordeel dat Fastned geen belanghebbende is en de verzoeken om vergunning zijn dan ook terecht in behandeling genomen.

[ECLI:NL:RVS:2019:198](#)

*Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder **het kopje "Wet beheer rijkswaterstaatswerken"**, JnB2019, 108.*

JnB2019, 96

ABRS, 23-01-2019, 201804278/1/A2

Commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven (hierna: CSG)

Awb 1:3 lid 1, 7:1 lid 1, 8:1 lid 1

BESLUIT. I.c. is de mededeling van de CSG dat geen toezegging wordt gedaan om ook ná 15 oktober 2016 alle toekomstige medische kosten te vergoeden, geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Door de mededeling van de CSG is niet concreet en ondubbelzinnig afwijzend beslist op aanvragen voor een aanvullende uitkering ná 15 oktober 2016. Een concrete

aanvraag is niet gedaan. De CSG heeft in het besluit overwogen dat een verwachte uitkomst van haar beleid is dat [appellant] ná 15 oktober 2016 geen uitkering meer kan ontvangen voor materiële schadeposten. Dat [appellant] na deze datum geen recht heeft op een aanvullende uitkering is daarmee niet bindend vastgesteld. Reeds omdat de mededeling van de CSG geen waarschuwing betreft die onderdeel uitmaakt van een sanctieregime, noch daarmee vergelijkbaar is, treft de verwijzing van [appellant] naar de conclusie van de Staatsraad A-G van 24 januari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:249](#)) en de uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1449](#)) geen doel. [ECLI:NL:RVS:2019:191](#)

JnB2019, 97

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 17-01-2019 (publ. 22-01-2019), BRE 18/1221 WABO

college van burgemeester en wethouders van Goirle, verweerder.

Awb

PROCESBELANG. Weigering kapvergunning zomereik. Na illegale kap is er onder meer een verplichting tot herplant van een zomereik opgelegd op dezelfde locatie. Eiser heeft, ondanks dat de boom al gekapt is, nog steeds belang bij het oordeel van de rechtbank over de rechtmatigheid van het bestreden besluit. Indien in rechte komt vast te staan dat de kapvergunning voor de zomereik niet geweigerd had mogen worden, kan herplant van een zomereik op een andere locatie plaatsvinden dan waar de boom stond.

[ECLI:NL:RBZWB:2019:188](#)

JnB2019, 98

MK ABRS, 23-01-2019, 201802444/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Borsele, appellant.

Awb 7:10 lid 1, 7:13 lid 2

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLIJSEN. BEZWAARPROCEDURE.

Beslistermijn. Anders dan voorheen is de Afdeling van oordeel dat uit artikel 7:10, eerste lid, en artikel 7:13, tweede lid, van de Awb niet voortvloeit dat de termijn van twaalf weken niet van toepassing is indien de mededeling, bedoeld in artikel 7:13, tweede lid, van de Awb, niet is gedaan of pas is gedaan na het verstrijken van zes weken na het indienen van het bezwaarschrift. Indien een commissie is ingesteld, vloeit de twaalfwekentermijn direct voort uit artikel 7:10, eerste lid, van de Awb. De toepasselijkheid van deze termijn is niet afhankelijk van de mededeling aan de indiener van het bezwaarschrift dat een commissie over het bezwaar zal adviseren.

[ECLI:NL:RVS:2019:184](#)

JnB2019, 99

MK CRvB, 23-01-2019 (publ. 24-01-2019), 16 4038 WSF
minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Awb 6:7, 6:11

BEZWAARTERMIJN. I.c. is de overschrijding van de bezwaartermijn verschoonbaar. De minister heeft door op dezelfde dag zowel een besluit aan betrokkene te sturen dat een boete is opgelegd als een brief te zenden dat de beslissing over de boete wordt opgeschort geenszins het door hem beoogde signaal afgegeven dat de boete niet was opgeschort. Er is geen grond voor het oordeel dat betrokkene had moeten begrijpen dat het boetebesluit niet was opgeschort, dan wel de minister om nadere informatie had moeten vragen. De minister had aanleiding behoren te zien de termijnoverschrijding niet aan betrokkene tegen te werpen en het bezwaar tegen het boetebesluit ontvankelijk te achten.

[ECLI:NL:CRVB:2019:210](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2019, 100

MK ABRS, 23-01-2019, 201705258/1/A2

burgemeester van Tilburg.

Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) 6:106 lid 1 aanhef en onder b

Wetboek van Strafvordering (hierna: WvSv) 89, 90 lid 1

SCHADEVERGOEDING. Voor de beoordeling van een verzoek om vergoeding van immateriële schade wordt aansluiting gezocht bij het civiele schadevergoedingsrecht. Terecht is geen aansluiting gezocht bij de wijze waarop in het strafrecht op grond van artikel 89 van het WvSv schadevergoeding wordt toegekend. Deze bepaling bevat een wettelijk recht op de vergoeding van schade bij vrijheidsbeneming. Artikel 89 van het WvSv voorziet niet in een schadevergoeding wegens aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad.

Besluit waarbij een verzoek om schadevergoeding is ingewilligd. (...)

In hoger beroep is enkel nog de hoogte van de door de burgemeester toegekende vergoeding voor hinder en overlast als gevolg van de beperking van de bewegingsvrijheid **van € 1.000,00 in geschil. (...)**

[appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de burgemeester in redelijkheid de als gevolg van het opgelegde gebiedsverbod geleden immateriële schade **heeft kunnen vaststellen op een bedrag van € 1.000,00. (...)** Voor vergoeding van de schade als gevolg van deze inperking van zijn recht op vrijheid van verplaatsing dient volgens [appellant], wat er ook zij van het civiele schadevergoedingsrecht, aansluiting te worden gezocht bij de tarieven die gelden in artikel 89 WvSv-**procedures. (...)**

Voor de beoordeling van een verzoek om vergoeding van immateriële schade wordt, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 25 augustus 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BN4952](#)) en zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, aansluiting gezocht bij het civiele schadevergoedingsrecht. Ingevolge artikel

6:106, eerste lid, aanhef en onder b, van het BW, voor zover thans van belang, heeft de benadeelde voor nadeel dat niet in vermogensschade bestaat, recht op een naar billijkheid vast te stellen schadevergoeding, indien de benadeelde in zijn eer of goede naam is geschaad of op andere wijze in zijn persoon is aangetast.

De rechtbank heeft terecht geen aansluiting gezocht bij de wijze waarop in het strafrecht op grond van artikel 89 van het WvSv schadevergoeding wordt toegekend. Deze bepaling bevat een wettelijk recht op de vergoeding van schade bij vrijheidsbeneming, zoals ondergane verzekering, klinische observatie en voorlopige hechtenis als de zaak eindigt zonder oplegging van een straf of maatregel of wanneer de verdachte wordt veroordeeld voor een feit waarvoor voorlopige hechtenis niet is toegelaten. Gelet op artikel 90, eerste lid, van het WvSv vindt toekenning van schadevergoeding plaats indien en voor zover daartoe naar het oordeel van de rechter, alle omstandigheden in aanmerking genomen, gronden van billijkheid aanwezig zijn. Artikel 89 van het WvSv voorziet niet in een schadevergoeding wegens aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad. Dat, zoals [appellant] heeft betoogd, in sommige gevallen aan een verdachte van wie de voorlopige hechtenis is geschorst maar wel een vrijheidsbeperkende maatregel wordt opgelegd ook een vergoeding op grond van artikel 89 van het WvSv wordt toegekend maakt dit niet anders. (...)

[ECLI:NL:RVS:2019:196](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 101

ABRS, 23-01-2019, 201801677/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Centrum (thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, aanhef en onder a en f HANDHAVING. Uithangbord aan rijksmonument. Het pand is eerst in 1997 aangewezen als rijksmonument. Aangezien ervan moet worden uitgegaan dat het uithangbord is aangebracht in 1990, hoefde de eigenaar op dat moment geen vergunning op grond van de Monumentenwet aan te vragen. Het algemeen bestuur was daarom niet bevoegd op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo handhavend op te treden tegen het uithangbord.

Bij de vraag of het algemeen bestuur op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo bevoegd was handhavend op te treden tegen het uithangbord, is het van belang of ten tijde van het aanbrengen van de bouwwerken een vergunningplicht gold krachtens de Woningwet, nu de bouwwerken zijn aangebracht voor de inwerkingtreding van de Wabo. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, was het aan het algemeen bestuur om die beoordeling te maken.

[ECLI:NL:RVS:2019:169](#)

JnB2019, 102

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 17-01-2019, AWB18/6470 en 18/6883

burgemeester van de gemeente Buren, verweerder.

Grondwet 9 lid 1

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1

Wet openbare manifestaties (Wom)

HANDHAVING. Woonwagenfamilie. Plaatsen caravans. Onderdeel van gecoördineerde landelijke actie om aandacht te vragen voor het gebrek aan standplaatsen in Nederland. De enkele vaststelling dat geen sprake is van een betoging in de zin van de Grondwet en de Wom roept op zichzelf geen rechtsgevolg in het leven en houdt dus geen rechtshandeling in. Sprake van een bestuurlijk rechtsoordeel. Geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De voorzieningenrechter ziet aanleiding het in de aanschrijving opgenomen (voorwaardelijke) besluit te schorsen voor zover hierin aanwijzingen aan verzoekers worden gegeven.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:160](#)

JnB2018, 103

ABRS, 23-01-2019, 201800631/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

bestemmingsplan "Lintbebouwing Westzaan"

HANDHAVING. Bestemming "Tuinen".

In het bestemmingsplan is niet nader gedefinieerd wat onder "tuinen" moet worden verstaan. Het moet er dan ook voor worden gehouden dat het daarbij om normaal gebruik als tuin moet gaan. Verwijzing naar ABRS 05-07-2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:1790](#).

Laden, lossen en kort parkeren passen niet onverkort binnen de bestemming "Tuinen". Dit is afhankelijk van de ruimtelijke uitstraling die dat gebruik gezien zijn aard, omvang en intensiteit heeft. Een gebruik van de tuin waarbij deze feitelijk geheel zou opgaan in een bedrijfsfunctie, waardoor de tuin als verlengstuk van het bedrijf wordt gebruikt, is niet toegestaan. Verwijzing naar ABRS 14-06-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1591](#).

[ECLI:NL:RVS:2019:194](#)

JnB2019, 104

ABRS 23-01-2019, 201804063/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Venray.

Bestemmingsplan "Buitengebied Venray 2010, herziening regels"

HANDHAVING. Bestemming "Wonen". In het bestemmingsplan is in de

planregel die de desbetreffende bestemmingsregeling bevat, geen relatie gelegd tussen artikel 18.1 en de in artikel 1.136 van de planregels opgenomen omschrijving van het begrip "woning". Dit betekent dat de omschrijving van het

begrip "woning" niet van betekenis is voor de uitleg van het begrip "wonen" in artikel 18.1 van de planregels.

Omdat het begrip "wonen" niet nader is gedefinieerd, dient aansluiting te worden gezocht bij het algemeen spraakgebruik. In het algemeen spraakgebruik dienen onder "wonen" diverse uiteenlopende vormen van huisvesting te worden begrepen. Verwijzing naar ABRS 6-6-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1882](#). Daaronder valt ook het verhuren van kamers aan personen die niet tot het huishouden van de verhuurder behoren. [ECLI:NL:RVS:2019:192](#)

JnB2019, 105

MK ABRS, 23-01-2019, 201802463/1/A3

burgemeester van Nijmegen, appelland.

Awb 5:10a lid 2

Drank- en Horecawet (hierna: DHW) 3 lid 1, 20 lid 1

BESTUURLIJKE BOETE. Overtreding artikel 20, eerste lid, van de DHW. Nu de barvrijwilliger i.c. niet degene is die is beboet, heeft de burgemeester zich terecht op het standpunt gesteld dat de toezichhouders hem geen cautie hadden hoeven geven. Voor het oordeel dat de boete in strijd is met artikel 5:10a, tweede lid, van de Awb bestaat geen grond.

[ECLI:NL:RVS:2019:195](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 106

ABRS, 23-01-2019, 201800562/1/A1.

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, onder f, 2.7, 2.12, 3.7, 3.9

WABO. In dit geval kan de aanvraag van [appelland] niet ook als een aanvraag om een omgevingsvergunning voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder f, van de Wabo worden aangemerkt. Door [appelland] is alleen een aanvraag ingediend om een omgevingsvergunning voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo. Op grond van artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo is het mogelijk voorafgaand aan en los van de overige onlosmakelijke activiteiten, een aanvraag om een omgevingsvergunning voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo in te dienen. Wanneer de aanvraag toch steeds zou moeten worden aangemerkt als tevens een aanvraag om omgevingsvergunning voor de activiteit als bedoeld onder f, zou dit het bepaalde in artikel 2.7, eerste lid, tweede volzin, van de

Wabo tot een dode letter maken.

[ECLI:NL:RVS:2019:157](#)

JnB2019, 107

MK ABRS, 23-01-2019, 201804681/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hof van Twente.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 1.1.1, 3.1.6 lid 2

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.20

WABO. LADDER VOOR DUURZAME VERSTEDELIJKING. Omgevingsvergunning voor zonnepark. Zonnepark wordt niet aangemerkt als een stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, in samenhang met artikel 1.1.1, eerste lid, onder i, van het Bro. De Afdeling heeft eerder diverse voorzieningen op het gebied van energieopwekking en -distributie niet als stedelijke ontwikkeling aangemerkt. Verwijzing naar r.o. 6.2 ABRS 28-06-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1724](#). Er is geen aanleiding voor een andere benadering met betrekking tot een zonnepark, dat naar zijn aard niet wezenlijk verschilt van een windturbinepark. Een zonnepark leent zich, net als een windturbinepark, bij uitstek niet goed om binnen bestaand stedelijk gebied te worden gerealiseerd. De toepasselijkheid van de ladder voor duurzame verstedelijking op een dergelijke voorziening zou daarentegen juist tot gevolg hebben dat het bevoegde bestuursorgaan telkens zou moeten motiveren waarom deze voorziening niet binnen bestaand stedelijk gebied kan worden voorzien. Dit vindt de Afdeling in het licht van het doel en de strekking van de ladder voor duurzame verstedelijking een onlogische consequentie.

[ECLI:NL:RVS:2019:178](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-01-2019, SHE 17/2389 E ([ECLI:NL:RBOBR:2019:223](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-01-2019, SHE 18/77 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2019:238](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-01-2019, SHE 18/79 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2019:239](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 14-01-2019 (publ. 21-01-2019), SHE 18/254 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2019:119](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet beheer rijkswaterstaatswerken

JnB2019, 108

MK ABRS, 23-01-2019, 201706610/1/A1

minister van Infrastructuur en Milieu, appellant.

Wet beheer rijkswaterstaatswerken 2, 3 lid 1 en 2

RIJKSWATERSTAATSWERKEN. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat artikel 3 geen grond biedt voor weigering van een vergunning wegens een evidente privaatrechtelijke belemmering. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Wbr kan een vergunning slechts worden geweigerd ter bescherming van waterstaatswerken en ter verzekering van een doelmatig en veilig gebruik van die werken. De feitelijke uitvoerbaarheid van de vergunning valt hier niet onder. Ingevolge het tweede lid kan de vergunning ook worden geweigerd ter bescherming van aan de waterstaatswerken verbonden belangen van andere dan waterstaatkundige aard. In de MvT wordt gesproken van een verbreding van het belangenkader, waarbij vooral werd gedacht aan de belangen van landschap, natuur en cultuurhistorie (TK 1995-96, 24 573, nr. 3, p. 9). De feitelijke uitvoerbaarheid van de vergunning raakt evenmin een belang als bedoeld in het tweede lid.

[ECLI:NL:RVS:2019:198](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2019, 95.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 109

MK Rechtbank Rotterdam, 21-01-2019, ROT 18/1429

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.

ARAR 40b lid 2

AMBTENARENRECHT. RE-INTEGRATIE-INSPANNINGEN. De rechtbank volgt eiser niet in zijn standpunt dat hij in het kader van het eerste spoor slechts hoefde te onderzoeken of de werknemer binnen de eigen organisatie kon terugkeren in eigen (aangepast) werk of in andere passende functies, nu de wetgever met laatstgenoemde wijziging van artikel 40b, tweede lid, van het ARAR als gevolg van de formalisering van de Arbeidsvoorwaardenovereenkomst sector Rijk 2004 nadrukkelijk heeft bepaald dat het bevoegd gezag, in het onderhavige geval eiser, in het kader van het eerste spoor onderzoek dient te verrichten binnen de sector Rijk. De praktische complicaties die een dergelijk breed eerste spoor met zich brengen voor zover buiten het eigen gezagsbereik mogelijkheden moeten worden onderzocht, zijn aldus door de wetgever aanvaard en kunnen daarom niet met succes door eiser worden aangevoerd om een smaller eerste spoor te bepleiten. Tegen de hiervoor geschetste achtergrond heeft verweerder eiser naar het oordeel van de rechtbank niet tekort gedaan door van hem in het kader van het eerste spoor re-integratie-inspanningen binnen het Ministerie van Justitie en Veiligheid te verlangen. Vaststaat dat eiser die inspanningen niet

heeft verricht. Hieruit volgt dat verweerder terecht de loondoorbetalingsverplichting van eiser jegens zijn werknemer heeft verlengd.
[ECLI:NL:RBROT:2019:333](#)

JnB2019, 110

MK Rechtbank Oost-Brabant, 10-01-2019 (publ. 21-01-2019), SHE 18/1646 college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven, verweerder. CAR/EAR 8:13

AMBTENARENRECHT. OPLEGGING DISCIPLINAIRE STRAF VAN ONGEVRAAGD ONTSLAG. De rechtbank stelt allereerst vast dat verweerder het aan eiser gemaakte verwijt ter zitting in die zin heeft genuanceerd dat eiser niet langer wordt verweten dat hij onder invloed van alcohol aan het werk was. Wel verwijt verweerder eiser dat hij op die dag het risico heeft genomen dat hij nog onder invloed van alcohol zou zijn, toen hij in de avond werkzaamheden ging **verrichten en daarmee in strijd heeft gehandeld met het 'zero tolerance'-beleid** van verweerder. De rechtbank stelt, gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting, **vast dat het door verweerder als 'zero tolerance'-beleid aangeduide beleid niet op schrift is gesteld.** De rechtbank overweegt dat niet duidelijk is geworden wat de precieze inhoud en reikwijdte van het beleid is. Eiser wist weliswaar dat verweerder een dergelijk beleid heeft, maar niet wat het exact inhield. De rechtbank is van oordeel dat onder deze omstandigheden niet kan worden vastgesteld dat eisers handelen in strijd was met dat beleid. Verweerder heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat eiser zich hiermee schuldig heeft gemaakt aan plichtsverzuim.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:181](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 111

MK CRvB, 17-01-2019, 16/3561 WWAJ

Raad van bestuur van het Uuw.

Wajong 2:5 lid 4, 2:16 lid 2

WAJONG. Bij de toepassing van artikel 2:16, tweede lid, van de Wajong geldt de voorwaarde van het eerste lid, onder a, onverkort. Dit betekent dat bij de toepassing van artikel 2:16, tweede lid, van de Wajong (eveneens) buiten aanmerking wordt gelaten wat met Wsw-werk kan worden verdiend. Het recht op arbeidsondersteuning van appellante is ten onrechte op grond van artikel 2:16, tweede lid, van de Wajong beëindigd.

Het Uuw heeft de arbeids- en inkomensondersteuning met toepassing van artikel 2:16, tweede lid, van de Wajong met ingang van 1 september 2015 beëindigd, omdat appellante op 22 juli 2015 onafgebroken vijf jaar heeft gewerkt en haar inkomen na deze

datum tenminste 75% van het inkomen bedraagt dat zij zou verdienen als zij geen handicap had.

Raad: De Raad ziet geen aanleiding het Uvw te volgen in zijn standpunt dat het bepaalde in artikel 2:5, vierde lid, van de Wajong niet zou gelden bij de toepassing van artikel 2:16, tweede lid. Laatstgenoemd artikellid bevat een van het eerste lid, onder a, afwijkende bepaling, in die zin dat het recht op arbeidsondersteuning voor de jonggehandicapte die in staat is meer dan 75% van het maatmaninkomen te verdienen én die arbeid feitelijk verricht, eerst eindigt nadat de jonggehandicapte die arbeid vijf jaar heeft verricht. In de memorie van toelichting (TK 2008-2009, 31780, nr. 3, p. 28) is hierover, voor zover van belang, vermeld dat het recht op arbeidsondersteuning eindigt als de jonggehandicapte meer dan 75% van zijn maatmaninkomen kan verdienen, tenzij hij werkt. In dat geval eindigt het recht als de jonggehandicapte na een periode van vijf jaar werken met die arbeid feitelijk meer verdient dan 75% van zijn maatmaninkomen, tenzij hij werkt met een structurele arbeidsondersteuning. Hieruit kan worden afgeleid dat bij de toepassing van artikel 2:16, tweede lid, van de Wajong de voorwaarde van het eerste lid, onder a, onverkort geldt. Dit betekent dat bij de toepassing van artikel 2:16, tweede lid, van de Wajong (eveneens) buiten aanmerking wordt gelaten wat met Wsw-werk kan worden verdiend.

Ook overigens zijn in de wetsgeschiedenis geen aanknopingspunten te vinden voor het standpunt dat de wetgever onder de Wajong 2010 heeft willen breken met hetgeen in de Wajong 1998 (thans artikel 3:48, vijfde lid, van de Wajong) hieromtrent was bepaald. Ingevolge deze bepaling werd de arbeidsongeschiktheidsuitkering in geval van inkomsten uit een Wsw-dienstverband (ook na vijf jaar) niet ingetrokken of herzien, maar vond korting van die inkomsten plaats.

Uit wat is overwogen (...) volgt dat het recht op arbeidsondersteuning van appellante ten onrechte op grond van artikel 2:16, tweede lid, van de Wajong is beëindigd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:161](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 112

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 07-01-2019 (publ. 20-01-2019), dagelijks bestuur van Orionis Walcheren (Orionis), verweerder.

PW 35

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. GERECHTVAARDIGDE VERWACHTINGEN. Orionis heeft in het eerste besluit van 8 februari 2017 de kosten van bijzondere bijstand voor een arbeidsdeskundige expertise toegekend. Op grond hiervan mocht eiser gerechtvaardigd verwachten dat ook de tweede aanvraag gehonoreerd zou worden. Het gaat bij die aanvraag immers om de kosten voor een aanvullend rapport in dezelfde WIA-procedure. Van belang hierbij is dat eiser redelijkerwijs niet had kunnen weten dat Orionis bij het eerste besluit een fout heeft gemaakt. De door Orionis genoemde

rechtspraak van de CRvB gaat over medische rapportages waarbij een betrokkene zelf medische gegevens van behandelaars kan indienen. Het gaat in deze zaak echter om een arbeidsdeskundige expertise waarbij geen gegevens van een behandelaar kunnen worden ingediend.

Gerechtigde verwachtingen hoeven niet altijd te worden gehonoreerd. Er kan een zwaarwegend belang zijn dat zich daartegen verzet. Die situatie doet zich hier niet voor. Tegenover het belang van Orionis om herhaling van een gemaakte fout te voorkomen, staat het belang van eiser om in de lopende beroepsprocedure de aanvullende arbeidsdeskundige rapportage van het UWV te betwisten met een aanvullend deskundigenrapport van [naam arbeidsdeskundige]. Dit laatste belang weegt zwaarder omdat de uitkomst van de WIA-procedure hiervan afhankelijk kan zijn. Bovendien heeft Orionis ter zitting gezegd, dat er geen vergelijkbare zaken zijn waarbij hetzelfde probleem speelt. Eisers situatie is dus uniek, zodat van het toekennen van bijzondere bijstand aan eiser geen precedentwerking uitgaat. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBZWB:2019:127](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 113

MK ABRS, 23-01-2019, 201503195/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 20

Wet op het kindgebonden budget (Wkb) 2, 5

Algemene Kinderbijslagwet 6, 7, 14, 18

Vreemdelingenwet 2000 10, 11

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Afwijzing aanvraag om kindgebonden budget voor het berekeningsjaar 2013. Vast staat dat aan [appellant] in de bewuste periode afgeleid verblijfsrecht krachtens artikel 20 VWEU toekwam. De Sociale Verzekeringsbank heeft in de gewijzigde verblijfsstatus van [appellant] geen aanleiding gezien om aan haar over die periode alsnog kinderbijslag toe te kennen. De Belastingdienst/Toeslagen heeft zich gelet hierop terecht op het standpunt gesteld, dat [appellant] niet voldoet aan de voorwaarden om ingevolge de Wkb aanspraak te hebben op kindgebonden budget. Dit laat onverlet dat artikel 2, eerste lid, van de Wkb buiten toepassing moet worden gelaten, indien toepassing daarvan niet verenigbaar is met het Unierecht. Dit is niet het geval, aangezien artikel 20 VWEU geen directe aanspraak op kindgebonden budget met zich brengt.

[ECLI:NL:RVS:2019:168](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Evenementenvergunning

JnB2019, 114

MK ABRS, 23-01-2019, 201802371/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Bodegraven-Reeuwijk en de burgemeester van Bodegraven-Reeuwijk, appellanten.

APV 2: 25 lid 1

EVENEMENTENVERGUNNING. Procesbelang. Evenementenvergunning verleend voor een evenement op 30 juni en 1 juli 2017 op het parkeerterrein van het kerkplein. Het evenement had ten tijde van de beslissing op bezwaar reeds plaatsgevonden. [appellant sub 1] kan in dit geval geen belang ontleen aan een eventuele herhaling van hetzelfde evenement. Van een jaarlijks terugkerend evenement was ten tijde van het besluit op bezwaar nog geen sprake.

Overigens is inmiddels gebleken dat het evenement in 2018 wederom op het kerkplein heeft plaatsgevonden. Daarmee staat het repeterend karakter van het evenement, anders dan ten tijde van het besluit op bezwaar, nu wel vast. In de procedure over de evenementenvergunning en de omgevingsvergunning voor het evenement in 2018 kan [appellant sub 1] het ontbreken van procesbelang dan ook niet worden tegengeworpen.

[ECLI:NL:RVS:2019:164](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2019, 115

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 18-01-2019, AMS 18/7624

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Huisvestingswet 2014

HUISVESTING. Handhaving. De last onder dwangsom om het gebruik van de woning strijdig met de Huisvestingswet 2014 te beëindigen en beëindigd te houden heeft geen zakelijke werking. Zakelijke werking betekent dat de last ook meegaat op rechtsopvolgers, zoals een koper. Voor de bevoegdheid voor een bestuursorgaan om zakelijke werking aan een last onder dwangsom toe te kennen, moet een specifieke wettelijke basis bestaan. Voor de situatie die zich hier voordoet, anders dan bijvoorbeeld in zaken op grond van de Wabo, bestaat die wettelijke basis niet. Niet in de Algemene wet bestuursrecht en ook niet in de Huisvestingswet 2014. Bovendien blijkt uit de last onder dwangsom niet dat verweerder, mocht die bevoegdheid al bestaan, daarvan ook gebruik heeft gemaakt.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:293](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2019, 116

MK ABRS, 23-01-2019, 201800060/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 1

Protocol nr. 12 bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 1

Wegenverkeerswet 1994 2, 14, 15

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer 8, 9, 13, 21, 67

Wet milieubeheer 9.2.2.6a

WEGENVERKEERSWET 1994. Verkeersbesluit "Milieuzone Amsterdam".

Voldaan is aan het in artikel 2, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wvw 1994 gestelde vereiste dat het verkeersbesluit een feitelijk effect op het milieu moet hebben. Gelet hierop heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat met deze maatregel een milieubelang wordt gediend. Niet elke maatregel behoeft op zichzelf te leiden tot een in absolute termen significant groot effect, indien een verkeersbesluit onderdeel is van een groter pakket aan maatregelen ter verbetering van de luchtkwaliteit. Verwijzing naar ABRS 08-02-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:300](#).

Het college heeft bij het vaststellen van het verkeersbesluit een belangenafweging gemaakt, waarbij politieke en bestuurlijke inzichten een belangrijke rol spelen. De bestuursrechter heeft niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen. De nadelige gevolgen van het verkeersbesluit zijn niet onevenredig in verhouding tot de daarmee te dienen doelen.

Geen strijd met artikel 1 van het Eerste Protocol en artikel 1, eerste lid, van het Twaalfde Protocol bij het EVRM.

[ECLI:NL:RVS:2019:190](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2019, 117

MK ABRS, 23-01-2019, 201800663/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Bodegraven-Reeuwijk.

Verordening 2016/679 (Algemene Verordening Gegevensbescherming; AVG) 82

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1, aanhef en onder b en d, 35, 49

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Verzoek om inzage in op het VNG-forum verwerkte persoonsgegevens.

Als gemeenteambtenaren berichten op een forum in beheer bij de VNG plaatsen, moet het handelen van deze ambtenaren worden toegerekend aan het college van de gemeente waarvoor zij werkzaam zijn en moet dat college in zoverre als verantwoordelijke in de zin van artikel 1, aanhef en onder d, worden aangemerkt.

Geen misbruik van recht. De Wob en de Wbp betreffen een verschillende materie die maakt dat het oordeel dat er misbruik van recht is gemaakt ter zake van de Wob niet zonder meer betekent dat ook van misbruik van de Wbp sprake zou zijn.

Op dit moment is niet vast te stellen of het college op het VNG-forum persoonsgegevens heeft verwerkt, en zo ja of dat in strijd met de Wbp is gebeurd. Het college zal dit bij de nieuwe beslissing op bezwaar moeten betrekken. Gelet daarop wijst de Afdeling het verzoek tot schadevergoeding af.

[ECLI:NL:RVS:2019:181](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2019:182](#), [ECLI:NL:RVS:2019:183](#), [ECLI:NL:RVS:2019:184](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 118

Rechtbank Oost-Brabant, 18-01-2019, SHE 18/2146

Commissaris van de Koning in de provincie Noord-Brabant (commissaris).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 1, 6 lid 1

WOB. De commissaris heeft door het verstekken van twee ordners met daarin (een deel van) de agenda van de commissaris van de Koning aan journalisten voor het schrijven van een achtergrondartikel, deze agenda niet voor een ieder openbaar gemaakt in de zin van de Wob. Nergens blijkt uit dat de commissaris openbaarmaking voor een ieder heeft beoogd en evenmin dat de ordners voor een ieder toegankelijk zijn gemaakt. Gelet op de stukken in het dossier en wat tijdens de zitting aan de orde is gekomen, ziet de rechtbank geen enkel aanknopingspunt voor de enkele stelling van eiser dat het mogelijk is dat er een Wob-verzoek ten grondslag ligt aan de verstrekking van de ordners. Het door eiser genoemde uitgangspunt **“voor één openbaar, voor een ieder openbaar”** is niet van toepassing, omdat met de verstrekking van de ordners aan de journalisten geen sprake is geweest van openbaarmaking in de zin van de Wob.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:242](#)

Subsidie

JnB2019, 119

MK ABRS, 23-01-2019, 201709653/1/A2

Samenwerkingsverband Noord-Nederland.

Awb 4:46 lid 1 en 2

SUBSIDIE. Op grond van artikel 4:46, eerste lid, van de Awb geldt als uitgangspunt dat wanneer een besluit tot subsidieverlening is gegeven, het subsidiebedrag wordt vastgesteld in overeenstemming met de verlening. Dat betekent dat de verleende subsidie in beginsel moet worden overgenomen in het subsidievaststellingsbesluit. Op grond van het tweede lid van artikel 4:46 heeft het bestuursorgaan evenwel de bevoegdheid om de subsidie lager vast te stellen indien zich één of meer van de daar opgenomen omstandigheden voordoen.

[ECLI:NL:RVS:2019:163](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 120

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 14-01-2019 (publ. 22-01-2019), NL18.23723 en NL18.23726

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b sub 3

ASIEL. Afghanistan. Verweerder heeft ontoereikend gemotiveerd dat in Ghazni geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat eisers, gelet op het feit dat zij Hazara zijn, gegronde redenen hebben om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Ghazni een reëel risico lopen op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn.

De rechtbank is van oordeel dat uit de door eisers, hiervoor genoemde, ingeroepen recente informatie in ieder geval blijkt dat de Taliban thans de volledige controle hebben over een aantal districten van Ghazni, waaronder het herkomstgebied van eisers [...], en gerichte aanvallen doen **op Hazara's**. **Verweerder heeft ter zitting erkend dat de Taliban** het herkomstgebied van eisers onder hun controle hebben. Deze erkenning ten spijt heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, ontoereikend gemotiveerd dat in Ghazni geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat eisers, gelet op het feit dat zij Hazara zijn, gegronde redenen hebben om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Ghazni een reëel risico lopen op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn. Daarbij is van belang dat, zoals blijkt uit het arrest Elgafaji en het

beleid van verweerder, de individuele factoren of persoonlijke omstandigheden moeten worden afgezet tegen de algemene veiligheidssituatie in het betreffende land en het geweld tegen de burgerbevolking. Nu het geweld van de Taliban in Ghazni in het **bijzonder lijkt te zijn gericht tegen Hazara's en uit de door eisers overgelegde informatie** blijkt dat het inzetten van regeringstroepen tegen de Taliban er weinig effectief is en de overheid de controle over Ghazni kwijt is geraakt, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij gegronde redenen hebben om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3 van de Vw. De beroepsgrond slaagt dan ook.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:458](#)

JnB2019, 121

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 05-12-2018 (publ. 22-01-2019), NL17.10256

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 a b

ASI EL. LHBTI. Trinidad en Tobago. Verweerder heeft nagelaten een deugdelijk onderzoek te doen naar de algemene positie van homoseksuelen in Trinidad en Tobago.

De rechtbank stelt voorop dat de seksuele geaardheid van eiser en de door hem daardoor ondervonden problemen geloofwaardig zijn geacht. Niet gebleken is dat de gehele politieke en mensenrechtensituatie in Trinidad en Tobago zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw, in samenhang met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, Vw moet worden verleend.

De rechtbank is evenwel van oordeel dat het bestreden besluit onvoldoende deugdelijk is gemotiveerd. Weliswaar heeft verweerder in het bestreden besluit gewezen op de omstandigheid dat de strafbaarstelling van homoseksualiteit in Trinidad en Tobago over het algemeen niet wordt uitgevoerd, maar verweerder heeft mede gelet op de grote hoeveelheid landeninformatie nagelaten een deugdelijk onderzoek te doen naar de algemene positie van homoseksuelen in Trinidad en Tobago. De rechtbank betreft daarbij de omstandigheid dat uit de brief van 24 april 2017 van verweerder aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal betreffende de uitbreiding van de lijst veilige landen van herkomst vijfde tranche, volgt dat Trinidad en Tobago kan worden aangemerkt als een veilig land van herkomst, met uitzondering van LHBTI. Verweerder heeft deze brief in het bestreden besluit niet benoemd. Daaruit leidt de rechtbank af dat verweerder in het bestreden besluit niet kenbaar heeft betrokken dat verweerder blijk heeft gegeven van bijzondere aandacht voor de positie van LHBTI in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Trinidad en Tobago.

Daarbij overweegt de rechtbank dat uit de door eiser overgelegde informatie over LHBTI in Trinidad en Tobago blijkt dat LHBTI (veelvuldig) het slachtoffer worden van verbale en fysieke agressie. In deze stukken wordt melding gemaakt van concrete gewelddadigheden tegen homoseksuelen. In het licht van de omstandigheid dat

verweerder enerzijds de homoseksualiteit van eiser en de door hem ervaren problemen geloofwaardig acht, heeft verweerder aan deze informatie in het bestreden besluit onvoldoende aandacht besteed.

De rechtbank is voorts van oordeel dat de verweerder zijn standpunt dat de problemen die eiser heeft ondervonden onvoldoende ernstig zijn, onvoldoende heeft toegelicht door te stellen dat eiser in voldoende mate maatschappelijk kon functioneren. Verweerder heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom hij het niet aannemelijk acht dat eiser opnieuw slachtoffer zal worden van dergelijke problemen. Ter beoordeling staat immers of eiser in Trinidad en Tobago gevaar loopt indien hij daar invulling geeft aan zijn homoseksualiteit op de wijze waarop hij dat in het verleden heeft gedaan. Bij die beoordeling moet verweerder ook de algemene positie van homoseksuelen in Trinidad en Tobago betrekken, en dat hij niet ongeloofwaardig heeft geacht dat de problemen waarvan eiser het slachtoffer is geworden, rechtstreeks verband hielden met zijn homoseksualiteit. De rechtbank verwijst in dit verband naar een uitspraak van de Afdeling van 27 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3504](#).

De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit onvoldoende is ingegaan op de vraag hoe eiser bij terugkeer invulling verwacht te geven aan zijn homoseksualiteit. Dat verweerder in het verweerschrift stelt dat eiser in het nader gehoor heeft kunnen verklaren over zijn verwachtingen bij terugkeer, is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende in het licht van het relevante beoordelingskader. In paragraaf C2/3.2 Vc is immers bepaald dat bij de beoordeling van de individuele situatie van de vreemdeling, verweerder ook betreft de wijze waarop de vreemdeling voornemens is in zijn land van herkomst zijn seksuele gerichtheid te uiten en de aannemelijkheid daarvan. Hiertoe onderzoekt verweerder hoe de vreemdeling in het verleden en heden, in Nederland of elders, invulling heeft gegeven aan zijn seksuele gerichtheid. Van een dergelijk onderzoek is niet gebleken. Dat verweerder in het verweerschrift is ingegaan op voornoemde kamerbrief waarin wordt ingegaan op de positie van LHBTI in Trinidad en Tobago, doet aan het voorgaande niet af. Verweerder heeft zich in het verweerschrift immers op het standpunt gesteld dat hoewel de situatie van LHBTI zich het laatste jaar lijkt te verbeteren, het nog onvoldoende duidelijk is in hoeverre deze verbeteringen zich zullen ontwikkelen en in welke mate deze als duurzaam kunnen worden aangemerkt, onder verwijzing naar de bijlage bij de kamerbrief. Het standpunt van verweerder dat eiser zich zo nodig kan wenden tot de autoriteiten kan geen stand houden, nu conform het beleid van verweerder de vreemdeling geen bescherming hoeft in te roepen als de seksuele handeling strafbaar zijn in het land van herkomst, zoals in Trinidad en Tobago het geval is. Dat eiser in het verleden bescherming heeft ingeroepen na de diefstal van een gouden ketting en dat hij kennelijk enige contacten bij de politie heeft, doet daar niet aan af. Daarmee is immers niet gezegd dat eiser in geval van incidenten vanwege zijn seksuele geaardheid bescherming van de autoriteiten kan krijgen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:15861](#)

JnB2019, 122

MK ABRS, 23-01-2019, 201801782/1/V1
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASI EL. Nareis. Een rechtsgeldig huwelijk staat niet in de weg aan een verbreking van de feitelijke gezinsband.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, volgt uit de Gezinsherenigingsrichtlijn noch het beleid dat een rechtsgeldig huwelijk in de weg staat aan een verbreking van de feitelijke gezinsband. Zo eist artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Gezinsherenigingsrichtlijn dat er tussen de gezinshereniger en het gestelde gezinslid werkelijk gezinsleven bestaat en biedt paragraaf B7/3.1.5 van de Vc 2000 ruimte om de feitelijke gezinsband verbroken te achten, indien het huwelijk feitelijk is verbroken. Een juridische beëindiging van het huwelijk is voor een verbreking van de gezinsband zodoende niet vereist; vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2018.

Gelet op het voorgaande heeft de staatssecretaris, ondanks het rechtsgeldige huwelijk, niet ten onrechte aan de hand van de omstandigheden van het geval beoordeeld of de gezinsband tussen de vreemdeling en referent is verbroken. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 20 februari 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:455](#)], r.o. 5.8, is de enkele omstandigheid dat de betrokkenen niet hebben samengewoond onvoldoende om het ontbreken van deze band aan te nemen. Dit betekent niet dat de staatssecretaris het niet samenwonen ten onrechte bij zijn beoordeling van het geheel aan omstandigheden heeft betrokken. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Ook deze omstandigheid kan immers, in samenhang met andere feiten en verklaringen over essentiële zaken rondom het gestelde gezinsleven, bewijs vormen voor het al dan niet bestaan van een feitelijke gezinsband; vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2018, [[ECLI:NL:RVS:2018:2151](#)], r.o. 5.1.

[ECLI:NL:RVS:2019:206](#)

JnB2019, 123

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 21-12-2018 (publ. 22-01-2019), AWB 18/2375

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASI EL. Nareis. De rechtbank is, anders dan in de uitspraak van deze rechtbank, **[...], van 2 oktober 2018** [[ECLI:NL:RBDHA:2018:11843](#)] is overwogen, van oordeel dat noch uit de wet noch uit het beleid van verweerder volgt dat je als gezinslid enkel in aanmerking komt voor een asielvergunning voor bepaalde tijd in het kader van nareis, indien de hoofdpersoon in het bezit is van een asielvergunning voor bepaalde tijd. De door verweerder in artikel 29, tweede lid, van de Vw gelezen beperking, kan ook niet worden afgeleid uit de Memorie van Toelichting.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:15860](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 124

HvJEU (Eerste kamer), 23-01-2019, C-661/17

M.A. e.a. tegen International Protection Appeals Tribunal e.a. (Ierland)

Verordening (EU) nr. 604/2013 6 lid 1, 17 lid 1, 20 lid 3, 27 lid 1

DUBLINVERORDENING. De omstandigheid dat een lidstaat ten aanzien waarvan **is bepaald dat hij „verantwoordelijk” is in de zin van die** verordening, kennis heeft gegeven van zijn voornemen zich uit de Europese Unie terug te trekken overeenkomstig artikel 50 VEU, brengt niet met zich mee dat de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, verplicht is om zelf het betreffende verzoek om bescherming te behandelen op grond van de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1 van de Dublinverordening.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 17, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublin III], moet aldus worden uitgelegd dat de omstandigheid dat een lidstaat ten aanzien waarvan is **bepaald dat hij „verantwoordelijk” is in de zin van die verordening, kennis heeft** gegeven van zijn voornemen zich uit de Europese Unie terug te trekken overeenkomstig artikel 50 VEU, niet met zich meebrengt dat de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, verplicht is om zelf het betreffende verzoek om bescherming te behandelen op grond van de discretionaire bepaling van bovengenoemd artikel 17, lid 1.
- 2) Verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat deze verordening niet vereist dat de nationale autoriteit die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is op grond van de criteria van die verordening, tevens zorg draagt voor de toepassing van de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, van dezelfde verordening.
- 3) Artikel 6, lid 1, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat die volgens de in deze verordening neergelegde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, krachtens die bepaling niet verplicht is om rekening te houden met het belang van het kind en om dat verzoek zelf te behandelen op grond van artikel 17, lid 1, van die verordening.
- 4) Artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat deze bepaling niet de verplichting schept om te voorzien in een rechtsmiddel dat kan worden ingesteld tegen het besluit om geen gebruik te maken van de mogelijkheid die wordt geboden door artikel 17, lid 1, van die verordening, hetgeen onverlet laat dat tegen dat besluit kan worden opgekomen in het kader van een rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit.
- 5) Artikel 20, lid 3, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat deze bepaling, behoudens bewijs van het tegendeel, het vermoeden creëert dat het in het belang van het kind is om bij de behandeling van zijn situatie tot uitgangspunt te nemen dat deze onlosmakelijk verbonden is met die van zijn ouders. [ECLI: EU: C: 2019: 53](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 125

MK ABRS, 24-01-2019, 201803587/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:72 lid 3 b

PROCESRECHT. De rechtbank heeft in dit geval ten onrechte zelf voorzien in de zaak.

In zijn tweede grief betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte zelf heeft voorzien in de zaak. [...] **Of het vermogen van referent voldoende is, hoewel het inkomen daaruit - uitgaande van het fiscale vermogensrendement - onder het normbedrag ligt, vergt een concrete beoordeling van de situatie van de vreemdeling en referent. Die beoordeling zal alsnog aan de hand van de door de vreemdeling en referent in te brengen stukken moeten plaatsvinden. In dit geval bestond voor de rechtbank geen ruimte die beoordeling zelf te doen. Dit maakt dat zij ten onrechte het besluit van 22 februari 2017 heeft herroepen en heeft bepaald dat de staatssecretaris de vreemdeling een verblijfsvergunning moet verlenen.**

[ECLI:NL:RVS:2019:212](#)

[Naar inhoudsopgave](#)